

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Ο ΝΕΑΡΟΣ ΗΘΟΠΙΟΣ

ΑΤΑ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1586, ἦταν πολὺ τῆς μόδας στὸ Λονδίνο ἡ αὐλὴ τοῦ πανδοχείου «Ὁ Ἐρυθρὸς Ταῦρος». Τὴν εἶχε καταλάβει μὲ μικρὸ ἐνοίκιο ἕνας θιασὸς πειναλέων φτωχοδιαβόλων, καὶ τὴν εἶχε μετατρέψει σὲ ὑπαίθριο θεατράκι.

Ἡ τύχη θέλησε νὰ τοὺς εὐνοῖα αὐτῆ τῆ φορᾶ, τοὺς καυμένους. Οἱ θεαταί, λαουτζίκοι στὴν ἀρχὴ καὶ μέλη τῆς ἀριστοκρατίας κατόπιν, ἄρχισαν νὰ παρακολουθοῦν ἀπρόοι τὶς θεατρικὲς ἐκείνες παραστάσεις, καὶ γρήγορα οἱ ἥθονες παραστάσεις, καὶ γρήγορα οἱ ἥθονες παραστάσεις, καὶ γρήγορα οἱ ἥθονες παραστάσεις...

ποιοὶ ἐνοιώσαν τὴν ἀνακούφιση τῆς οικονομικῆς τῶν ἀνεξαρτησίας!

Μιά βραδεία, κατὰ τὸ ἴδιο αὐτὸ ἔτος 1586, ὁ θιασὸς ἔπαιξε μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία τὸν «Φάουστ», ἔως ἀπ' τὰ καλύτερα ἔργα τοῦ Μάρλοου.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου ἦταν ἐξαιρετικὴ. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ θεαταί τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἦσαν καὶ τόσο ἀπατητικοί. Αὐτὸ που λέμε σήμερα «οκνηροῦσα», ἦταν ἕνα πρᾶγμα ἐντελῶς ἀγνωστὸ τότε: Γιὰ τὶς ἀλλαγῆς τῆς σκηνῆς ἀρκοῦσε νὰ μῆτὴ σὲ μέρος καταφανῆς μιά πινακίδα—ἐπάνω στὴν ὁποία γραφόταν κατὰ τὶς περιπτώσεις «Ἐδῶ ὑποτίθεται ὅτι ὑπάρχει δάσος» ἢ «Ἐδῶ ἡ σκηνὴ παριστάνει πύργο»—κι' ὅλα ἦσαν ἐν τάξει!...

Σημειώστε ἐπίσης, ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν Ἀγγλία τὰ γυναικεία πρόσωπα τὰ ἔπαιζαν ἀγένειοι κι' ἀμούστακοι νεανίσκοι!...

Ἄς ξαναρθοῦμε ἄνωγ στὴ διήγησή μας: Ἐπαιε λοιπόν, ὅτι ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου ἦταν ἐξαιρετικὴ, κι' ὅταν ἔπαιε ἡ αὐλαία ἀκούστηκαν παρατεταμένως καὶ ζωηρὰ χειροκροτήματα ἐκ μέρους τῶν ἐνθουσιασμένων θεατῶν.

Ἡ αὐλὴ εἶχε περὶ ἔρημωθῆ, γιὰ τὸ ὅτι οἱ θεαταί τράβηξαν γιὰ τὰ σπιτία τους μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως. Ὡστόσο ὁ πανδοχεύς, ὁ ὁποῖος ἐπιστάτοσε τῶρα στὴν τακτοποίηση τῶν καθισμάτων, ἐξεχώρισε κάποιον νεαρὸ θεατῆ νὰ κάθεται ἀκόμη στὴ θέσι του, σὺλλογισμένος κι' ἀκίνητος.

Στὴν ἀρχὴ τὸν νόμισε γιὰ κανέναν ὄψιμο, ὁ ὁποῖος περιμένε τὴν κατάλληλη στιγμή νὰ κλέψῃ ἴσως κάτι. Ἄλλαξε ὄμως ἀμέσως γνώμη, μάλισ ἐίδε τὴν ὄμορφη κι' ἔξυπνη μορφή τοῦ νέου. Ἡ ὁποία φανερώσε παιδικὴ ἐγγενειακά καὶ ψυχικὴ ἀσθονία.

Ὡστόσο, τὸν πλησίασε καὶ τὸν χτύπησε ἐλαφρὰ στὸν ὄμο, λέγοντάς του: —Μοῦ φαίνεται, παλληκάρη μου, ὅτι σοῦ ἀρέσει ὑπερβολικὰ αὐτὴ ἡ θέσις... Μήπως σκέπτεσαι νὰ τὴν νοικιάσεις;

—Ὀχι, ἀποκρίθηκε ὁ νέος μὲ ἀφέλεια, ἐμπνώντας ἀπ' τὸν ρεμβατό του. Δὲν ἔχω χρήματα, δυστυχῶς, γιὰ μιά τέτοια ἀπόλαυσι!...

—Τότε τί θέλεις ποὺ μένεις ἐδῶ;... Πρέπει μὲ καθαρίσουμε καὶ νὰ τακτοποιήσουμε τὴν αὐλὴν...

Ὁ νέος ἀναστενάξε. Κύτταξε στὰ μάτια τὸν πανδοχεά, καὶ μὲ τὸν θαθεῖαι ἰκεοῦ στὴ φωνή, τοῦ εἶπε: —Συγγνώμην, κύριε... Νοιώθω ὅτι σὰς ἐμποδίζω στὴ δουλειά σας... Κάμετέ μου ὄμως τὴ χάρι καὶ παρουσιάστε με στὸν διευθυντὴ τοῦ θιασοῦ... Θὰ εἶσαι εὐγνωμόνῳ σ' ὅλη μου τὴ ζωή!...

Ὁ πανδοχεύς τοῦ «Ἐρυθροῦ Ταῦρου» ἦταν ἄνθρωπος μὲ ἀγαθὴ καρδιά. Ἐνοιώσε συμπάθεια γιὰ τὸ εὐγενικὸ αὐτὸ παλληκάρη καὶ χωρὶς νὰ τοῦ ζητήσῃ ἐξηγήσεις γι' αὐτὴν τὴν παρακλήσι του, τὸν ὠδήγησε ἀμέσως ὁ ἴδιος στὸν θιασάρχη.

Ἐκεῖ, ὁ νέος εὐχαρίστησε τὸν πανδοχεά κι' ὑποκλίθηκε κατόπιν μὲ λεπτότητα, μπροστὰ στὸν θιασάρχη, ὁ ὁποῖος τὸν περιεργαζόταν ἐντομεταξὺ προσεκτικὰ.

—Τί ζητεῖς, μένεις; τοῦ εἶπε στὰ τελευταία, εὐχαριστημένος ὁλοφάνερα ἀπ' τὸ ἀποτελεσμα τῆς ἐξετάσεώς του.

—Νὰ μὲ πάρете στὸν θιασοῦ σας, κύριε... ἀποκρίθηκε τολμηρὰ ὁ νέος.

—Καὶ τί ἐξέρεῖς νὰ κάνης;

—Τίποτε... Σήμερα γιὰ πρώτη φορὰ παρευρέθηκα σὲ θεατρικὴ παραστάσι!

—Καὶ ποῖος εἶσαι; ξαναρώτησε ὁ θιασάρχη, ἐκπληκτος τώρα γιὰ τὴν εὐλικρίνεα τοῦ νέου.

Ἀκολούθησαν λίγες στιγμῆς σωπῆς καὶ διαταγμοῦ. Βλέποντας ὁ νέος, ὅτι δὲν θριακόντουσαν ὄλλοι σὲ τὸ δωμάτιο αὐτὸ κι' ὅτι ὁ θιασάρχης τὸν κυττοσε μὲ θλέμμα εὐνοϊκὸ καὶ πα-

τρικὸ, πῆρε ἐπιτέλους θάρρος.

Κάθησε σὲ μιά καρέκλα, ζητώντας γι' αὐτὸ εὐγενικὰ τὴν ἀδεία, χαμήλωσε τὸ κεφάλι σεμνὰ κι' ἄρχισε νὰ διηγῆται ὡς ἐξῆς τὴν ἱστορία του στὸν προσεκτικὸ θιασάρχη:

—Γεννήθηκα στὴν πόλιν Στράσφορδ τῆς ἐπαρχίας Βαρθικοαίρ, σ' τὶς 23 Ἀπριλίου 1564... Ὡστε τώρα εἶμαι 22 ἔτων ἀκριβῶς...

Ὁ πατέρας μου εἶχε ἐργοστάσιο γαντιῶν, ὅταν ἐγκαταστάθηκε στὸ Στράσφορδ... Σήμερα εἶνε δὴμαρχος τῆς πόλεως αὐτῆς ἐδῶ καὶ δεκάετη χρόνια συνεχεία... Ὡστε, καθὼς βλέπετε, ἀνδρὲν εἶμαι εὐπατρίδης ἀνήκω τουλάχιστον σὲ καλὴ οἰκογένεια...

Ὁ θιασάρχης κούνησε τὸ κεφάλι τοῦ ἐπιδοκιμαστικά, κι' ὁ νεαρός μας ἐξακολούθησε πρὸ βαρρῆτος τώρα:

—Ὡστόσο ἦταν τίμιος ὁ πατέρας μου καὶ πολὺ ἐλεήμων 'στους φτωχοῦς... Γι' αὐτὸ δὲν εἶχαμε καὶ μεγάλῃ περιουσία, ὡστε νὰ σπουδάσουμε ὄλλοι οἱ γιοιοὶ του... Ἐμεῖθα, ξέρετε, 4 ἀγῶρια κι' ἕνα κορίτσι...

...Ἐπειδὴ λοιπὸν ἦμιον ὁ μεγαλύτερος, ἐμένα ἔβαλε στὸ σχολεῖο γιὰ νὰ μάθω περισσότερα γράμματα... Κατόπιν, σπουδάζοντας ἐντομεταξὺ νομικά, μπήκα στὸ γραφεῖο ἑνὸς δικηγόρου γιὰ νὰ ἐξασκοῦμαι περισσότερο...

...Ὅταν πᾶτσα τὰ 17 χρόνια μου, ὁ πατέρας μου θλέποντάς με ζοηρὸ, σκέφθηκε νὰ μὲ παντρίψῃ... Ἐβλεπε ὅτι δὲν εἶχα καὶ τόση κλίσι ἀπὸ δικαστήρια, παρὰ καταγιάνομαι διαρκῶς νὰ κυνηγῶ καὶ νὰ γυμνάζω νεράκια κυνηγητικά...

...Μὲ τὴν πεποίθησι λοιπὸν, ὅτι θὰ σωφρονιζόμουν, μὲ παντρεψε μὲ τὴν κόρη ἑνὸς φίλου τοῦ πλοιοῦ κτηματία, ἡ ὁποία ἦταν ἀσχημὴ κι' ὄχτῶ χρόνια μεγαλύτερη μου: Ἦμιον 17 χρόνων κι' ἡ γυναικα μου ἦταν 25!...

...Δὲν ἔξρω ποῖος ἀπ' τοὺς δύο μας ἔβγαίε, ἀλλὰ τὸ θέβαιο ἦταν, ὅτι δὲν περνούσαμε θαμμάσια μαζί... Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ, ἀπὸ δὲτι ἦμιον κακοκέφαλος, ἀπόγιννα χειρότερος!...

—Ὡ, διάβολε! δέικοψε ὁ θιασάρχης, φανερὰ συγκινημένος ἀπ' τὴν εὐλικρίνεα τοῦ νέου. Λοιπὸν;...

—Λοιπὸν, ἐξακολούθησε μὲ ἀφέλεια ἐκεῖνος, ἀπὸ τότε τῆρριεσσὸν ρεμπελιὸ καὶ δὲν πατοῦσα καθόλου ὄστε στὸ σπῆτι μου, ὄστε στὸ δικηγορικὸ γραφεῖο... Εἶχα συνδέσῃ μὲ ἄλλους νέους τρελλοῦσ ἀπὸ ἐμένα καὶ διαρκῶς κυνηγοῦσαμε παρὰνομα, μέσα σὲ ξένα κτή-

ματα καὶ δάση...

...Μιά νύχτα κυνηγοῦσαμε ἐλάφι κι' ἀγριοχοῖρους στὰ δάση τοῦ λόρδου σέρ Θωμά Λούου... Οἱ δασοφυλάκες τοῦ ὄμου, πονηροὶ καὶ θυμωμένοι ἀπὸ ὅλα καταρωμάτια μας, μᾶς ἔστησαν καρτέρι καὶ μᾶς ἔπιασαν... Ἐμεῖς ὄμως εἶμαστε πέντε κι' ἐκεῖνοι μονάχα τρεῖς καὶ γι' αὐτὸ τοὺς ἀφωπλοῦσαμε καὶ τοὺς τσάκισαμε στὸ ξύλο!...

—Ὡ, διάβολε! ξαναδιέκοψε ὁ θιασάρχης μὲ μεγαλύτερο ἀκόμα ἐνδιαφέρον. Λοιπὸν;...

—Λοιπὸν, ἐξακολούθησε μὲ τὴν ἴδια ἀφέλεια ὁ νεαρός μας, ὁ σέρ Θωμάς Λούου, παντοῦρος καθὼς ἦταν κι' ἀγανακτισμένος γιὰ τὸ θράσος μας, ἔβαλε ὅλη τὴν ἐπιρροή του καὶ μᾶς κυνήγησε ἡ ἀτυντομία ἀσχημῶν...

...Ὁ δικηγόρος—προϊστάμενος μου, ὁ ὁποῖος μὲ ἀγαποῦσε παρ' ὄλο ποὺ ἀμελοῦσα τόσο τὸ γραφεῖο του, μὲ συμβούλευσε νὰ φύγω γιὰ λίγο καιρὸ ἀπὸ τὸ Στράσφορδ... Ἠλιπίε νὰ πρᾶξῃ ἐντομεταξὺ μαζί μὲ τὸν πατέρα μου, τὸν θυμὸ τοῦ πανιοχόρου λόρδου...

...Ἐνῶ ὄμως συζητοῦσαμε αὐτὰ τὰ πράγματα σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ μου, εἶδα κάτω στὴν αὐλὴ ἕνα ἰσχυρὸ ἀπόπασμα χωροφυλάκων, τὸ ὁποῖο ἐρχόταν νὰ μὲ πιάσῃ... Δίχως νὰ χάσω καιρὸ, ἄρραξα ἕνα ραβδί καὶ μὲ τὰ λίγα χρήματά τὰ ὁποῖα θριακόντουσα ἐπάνω μου, ἐξέφυγα ἀπὸ μιά μικρὴ πορτοῦλα σὸ πῖσω μέρος τοῦ μανδρωτεῖοῦ τῆς αὐλῆς...

...Ἀπὸ καιρὸ εἶχα συνήθειε νὰ θεωρῶ ὀλόκληρη τὴν ὑφήλιο γιὰ τοιφήλι μου... Δὲν μούβανα λοιπὸν καμιά ἐντύπωση αὐτὴ ἡ περιπέτειά μου, ἀλλὰ πλανιόμουν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀσκοπα ἐδῶ κι' ἐκεῖ... Σήμερα τὸ πρωτὸ ἤρθα γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου—στὸ Λονδίνο...

...Τριγυρία χάκοντας στους δρόμους ἀρκετῆς ὄδρες... Βρέθηκα ἔξωφρα μπροστὰ στὸ πανδοχεῖο αὐτῶ... Εἶχα ἀκούσει πολλὰ γιὰ τὸ θεατρο, ὄλλα δὲν ἔχυε νὰ ἰδῶ ποτὲ μου... Ἐδῶσιν λοιπὸν καὶ τὴν τελευταία μου δεκάρα γιὰ τὸ εἰσιτήριο καὶ μπήκα μέσα...

...Τί νὰ σὰς πᾶ: Ἦμιον τόσο καταγοητευμένος, ὡστε δὴ

Ὁ Σαίξπηρ

ώρα έπαιζαν οι ήθοιοι εγώ είχα ξεχάσει δρόμπελα την πείνα μου... Τώρα όμως που έχει τελειώσει πειά ή παράτασις, νοιά-
θα ότι και τό στομάχι μου και ή τσέπη μου είνε έντελώς ά-
δειανά!...

-Ω, διάθολε! ξεφώνισε σκεπτικός τώρα ό θιασάρης, Λοι-
πόν;

-Λοιπόν, έξακολούθησε με ξαφνική άπόφαισι ό νέος, θέλω άπ' έδώ και μπρός να κερδίζω έντιμα και φρόνιμα τό ψωμί μου... Μου άρεσε πολύ τό θέατρο, κι' ήθα να σας παρακαλέσω να με προσλάβετε στο θιάσο σας... Αυτό ήταν όλο, κύριέ μου!...

Συγκίνησις έπιασε τόν γηραιό θιασάρχη, μπροστά στην ειλί-
κρίνεια και την έμπιστοσύνη που τουδειχνε ό νέος μας. Του έιπε με δισταγμό:

-Μά, παιδάκι μου, για να παρασταίης δράματα κι' άλλα έργα, πρέπει να σπουδάσης...

-Θά σπουδάσω!...

-Μά έντωμεταξύ, που δέν θα μπορείς να παριστάης, πώς θα ζής;

-Θά σάς κάνω κάθε έργασία που θα μπορείτε να μου δίνετε... Μά λείπει ένας δεύτερος όποβολεύς...

-Πολύ καλά, κύριε... Βασισθήτε σε μένα!...

-Θά ειδοποιής επίσης τους ήθοιούς, όταν θάρχεται ή σει-
ρά των να παρουσιασθούν στη σκηνή...

-Μάλιστα!...

-Κι' έπειτα, άφου μελετήσης κάμποσο καιρό-και θα είνε εύκολο για σένα, μία που θάρχης μπροστά στα μάτια σου τόσα παραδείγματα άπ' τους άλλους έμπείρους ήθοιούς-θ' άρχί-
σης να παριστάης κι' έσύ μικρούς ρόλους στην άρχή!...

-Σύμφωνοι, κύριέ μου...

-Όσο για τό μισθό σου, αυτός...

Μά ό νέος δέν τόν άφησε να έξακολούθησθ. Σηκώθηκε αύθόρμητα, του φίλησε με συγκίνησι τό χέρι, κι' έιπε:

-Ω, δέν έχω αξιώσεις... Θά με τρέφετε, θα με υνόνετε, και κάπου-κάπου θα μου δίνετε λίγα χρηματάκια ίσα-ίσα για κανένα ποτηράκι μπό-
ρα!...

-Έστώς, φίλε μου!... έιπε με πατρικό τόνο ό θιασάρης. Κι' άφου τά είπαμε τόση ώρα, και συμφωνήσαμε σε όλα, πές μου τώρα και τό δυο-
μά σου...

-Γουλιέλμος Σαίξπηρ, κύριε.

Αυτή ήταν ή λακωνική άπάντησις του νέου έ-
κεινου, ό οποίος λίγα χρόνια άργότερα όδεσσε όσο ίσως κανένας άλλος την πατρίδα του, και ήγμοσε με τό επίλογητικό δυομά του όλόκληρη την παγκόσμιο λογοτεχνία!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΤΑ ΕΣΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Μεταξύ φιλενάδων:

-Τίποτ' άλλο δέν σκέφτομα, παρά πώς να κάνω εύτυχημένω τόν άρραβωνιαστικό μου!...

-Άν τό θες αυτό με την καρδιά σου, τότε δέν πρέπει να... τόν παντρευτής!..λ

Στό μπακάριο:
'Ο σίς χροκερδής ά φένι ης.-'Εγραψες τό λάδι που πήρε ό κύρ Γιώργης;
'Ο ύ π άλληλος.-Τό έγγραφα, άφεντικό!
'Ο ά φένι ης.-Ξαναγράψο τότε... μήπως τό ξεχάσης!...

Στό δικηγορικό γραφείο:
'Ο πελ άτης.-'Η παραφροσύνη, δέν είνε λόγος διαζυγίου;
'Ο δικηγόρος.-Βεβαίως!... Μήπως είχατε τό άτύχημα να τρελλαθή ή ούζυγος σας;
'Ο πελ άτης.-'Οχι!... 'Αλλά... δέν μπορώ να θεωρηθώ έγώ τρελλός, μία κι' έκανα την τρέλλα να την πάρω !...

'Εκείνος.-Φοβάμαι μήπως δέν σας άρέσει ό τρόπος που χορεύω...

'Ε κ ε ί ν η.-'Απ' έναντίας!... Σας θεσπιώ ότι είνε διασκε-
δαστικώτατος... για κείνους που σας βλέπουν!

-Τό εύγλωττότερο πράγμα του κόσμου, φίλε μου, είνε τό χρη-
μα!

-Τό χρήμα, έ; Κι' έγώ ό φου-
καρός τό άκουσα να μου λήη μο-
νάχα: «'Αντίο!...»

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Σύμφωνα με την άπογραφη του πληθυσμού της Ρωσίας, που γίνθηκε στα 1722, ή άχανής αυτή χώρα είνε τότε 14 εκατομμύρια κατοίκους.

Οί Κινέζοι, και πρό Χριστού άκόμη, έχτισαν πολλές ωραίες κρεμα-
στές γέφυρες. Μερικές άπ' αυτές τις γέφυρες χρησιμοποιούνται και σήμερα, για βαριότητες μάλιστα μεταφορές!

Τό μήκος της Αυτοκρατορικής διαδρομής της Κίνας είνε 2.100 μέτρα και ή κατασκευή της διήρκεσε 600 χρόνια.

Στό Περού συνήθισαν να φορούν πανταλόνια στα γαϊδούρια !... για να τά προσφύλανε από τά κουνιάτα !...

'Ενας από τους γόκους της άρχαίας Βαβυλώνας, που εφαρμόζονταν με την μεγαλειότητα αυτής πόλης, είνε και ό εξής : Για να παντρευτή κανείς μια όμορφη κοπέλλα ήταν άπορροημένος να καταβάλλη στο ταμείο της πολιτείας ένα όρισμένο χρηματικό ποσό, τό όποιον καθόριζε μια ειδική επιτροπή από παντρευμένους. Τα χρήματα δέ που μαζωνόντουσαν στο ταμείο αυτό δέν τά διαθέτανε για κανένα άλλο σκοπό, παρ' μόνον για την άποφύμισι εκείνων, που δεχόντουσαν να παντρευτούν μια όχι όμορφη γυναίκα. 'Όσο άσημώτερη γυναίκα παντρευόταν ένας άνδρας, τόσο πιο γρη άποφύμισι έπαιρνε από τό ταμείο του άναφάρμα. Κι' έτσι παντρευόντουσαν, κοντά στις όμορφες, και ή άσημες κόρες.

'Ο Γαλιονέζος είνε πρωτότυπος σε όλα του. 'Όταν άλλοτε έπίγανε να σε βλαστημήσθ ή να σε ζητινήσθ, δέν τό έχαν άμείσως, αλλά άφου προηγουμένως σου ζήτησε χίλιες συγγνώμες. Κι' όταν πάλι σε τσάεζε στο έξω ή σε έλιζε με χίλιες - δυό βρασιές, στεκόταν άξια να υποστί σου άάνητος και άφου σου έκανε μια βαβηρά από-
κλιση, σου ζήτησε συγγνώμη, γιατί...έτσιγε να συναντηθί-
τε από τόσον λιπαρές περιστάσεις. Αυτό έσήμαινε άλλοτε Γαλιονέζικη ευγένεια !...

Στις 'Ινδίες φρονούνται κάθε χρόνο 500.000 μεγάλα γαϊδία περίπου.

'Η γυναίκες της 'Αραβίας βάρουν τά δάχτυλά τους κόκκινα και τά χείλη τους «αλάζα».

'Η Περούδες γίνουν μια μαύρη γραμμή γύρω από τά μάτια τους και ζωγραφίζουν άπάντα στα μάγουλά τους διάφορα φρούτα !

'Η Γαλιονέζες έαχρυσώνουν όλα τά δόντια τους.

'Η περισσότερες γυναίκες τόν 'Ινδιών πάλι, βάρουν τά δόντια τους κόκκινα, ένθ άλλες τά βάρουν μαύρα, κατάνιαρα !...

'Η 'Οπτιεντόσες ζωγραφίζουν όλο τό σώμα τους με κόκκινο και μαύρο χρώμα.

'Η γυναίκες της Γροιλανδίας βάρουν τό πρόσωπό τους τό μισό γα-
λάζιο και τό μισό κίτρινο.

'Η κοπέλλες, τέλος, τόν Ιθαγενών της Νέας 'Ολλανδίας χαράζουν τό δέμα τους με όστρακα και θεωρούν ός τό μεγαλύτερο και τιμη-
κώτερο στολίδι τό κοψίμο του ματιού από μια γρη φρούτά του έλε-
κτού της καρδιάς τους !...

Στό Θιβέτ τό να βγάλη κανένας τή γλώσσα έξω από τό στόμα του, σηκώνοντας συγχρόνως ψηλά σφιγμένη τή γροιά του, μόλις συναν-
τήσθ έναν άλλον στο δρόμο, θεωρείται ός τό πιο ευγενικόσ χαρτωσιός !

'Ο δεινότερος ξεφομάχος άπ' όλους τους πρώην και νύν έσταμμένους θεωρείται ό εκθροισθείς βασιλέης της 'Ισπανίας 'Αλφόνσος.

Τό επίσημο άμάξι τόν πρώην βασιλέων της 'Ισπανίας έστρεπε στις τελετές να σέφνετα από όκτώ άσπρα άλογα, με άσπρα έξαφτήματα και με άσημένα χαλιανάκια. 'Ετσι άντε ή έθιμοτιπία.

'Η βοσγαναική σέζυγος του βασιλέως του Βελγίου Λεοπόλδου, πα-
τός του πρό μηνών φουεφέντος σε άλ-
πανιστικό διατάγμα βασιλέως 'Αλβέρ-
του, λεγόταν πόν κρού Βογιά και ή-
ταν μια άλη υπαρχαία στο Βορδύ
της Γαλλίας.

Θαμισιάς όμως καλλονής, προσέκλη-
σε τόν Λεοπόλδο, ό όποιος την ένυμφέ-
θη με πολιτικό γάμο σήμεσιώμεσ και
την εγκατέστησε στα άνάτορα του
Λέζεν.

